

Ewald Frank

OBEŽNÍK

September 2009

„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes a naveky.“

(Žid. 13:8)

Obežník

September 2009

„Nech tak myslí o nás človek ako o služobníkoch KRISTOVÝCH a o správcoch tajomstiev BOŽÍCH.“ (1. Korintským 4:1)

Pavol vskutku dobre zvolil svoje slová: *„Nech tak myslí o nás človek...“*. Ale čo ak nás takmer všetci považujú za samozvaných apoštolov a učiteľov? Dokonca aj Pavol to musel prežiť (2. Korintským 6:8), ale to nemení nič na BOŽOM povolaní a poslaní. Bez ohľadu na to, čo si ľudia myslia a čo hovoria, píše Pavol ďalej: *„Tu ostatne sa vyhľadáva u správcov, aby bol ktosi nájdený verný.“* (verš 2)

Musíme hľadiť na počiatok času milosti, aby sme vedeli, čo a ako sa musí stať na konci. Ku Jánovi Krstiteľovi zaznelo SLOVO BOŽIE (ev. Lukáša 3:2), on vedel, aké bolo jeho povolanie a jeho služba. Bol BOHOM poslaný ako zaslúbený pripravovateľ cesty (Izaiáš 40:3, Malachiáš 3:1), skrze ktorého mali všetci uveriť (ev. Jána 1:6 – 7). Taktiež Peter vedel k čomu ho PÁN povolal (ev. Matúša 4:18 – 20) a určil (Skutky 15:7). Jemu PÁN dokonca povedal: *„...a dám ti kľúče nebeského kráľovstva...“* (ev. Matúša 16:19) Keď v deň letníc povstal a kázal pokánie a krst na meno PÁNA JEŽIŠA KRISTA, položil tým jediný platný vzor pre celú novozákonnú Cirkev.

Pavol obdržal početné povolanie od vzkrieseného PÁNA a podobne vedel, aká bola jeho služba (Skutky 9:15, Skutky 22:6 – 21). To poznávame už z toho, ako sa vo svojich mnohých listoch predstavuje. Bola to jeho úloha, predložiť Cirkvi celú radu BOŽIU (Skutky 20). Svedčí o tom, že pri svojom povolaní počul vo svojej materinskej hebrejskej reči hlas PÁNA, ktorý mu hovoril: *„...vytrhujúc ťa z rúk izraelského ľudu a z moci pohanov, ku ktorým ťa Ja teraz posielam, aby si otvoril ich oči, aby sa obrátili od tmy k svetlu a od moci satana k BOHU, aby dostali odpustenie hriechov a podiel medzi posvätenými vierou, vierou vo mňa.“* (Skutky 26:17 – 18) Ako každý, kto obdržal BOŽIE povolanie, aj on vedel, čo mu PÁN podľa Svojho spásneho plánu prideliť, a vykonal to tak, ako mu bolo povedané.

O Noemovi stojí napísané: *„A Noe učinil všetko tak, ako mu prikázal Bôh; tak učinil.“* (1. Mojžišova 6:22) Môžeme prejsť skrze celý Starý Zákon: Abrahám, Mojžiš, Jozua, Eliáš, Elizeus, Dávid, Šalamún a všetci ostatní konali presne to, čo im PÁN prikázal.

O Mojžišovi je tiež napísané, že „Mojžiš učinil všetko tak, ako mu prikázal PÁN, tak učinil.“ (2. Mojžišova 40:16) Potom sú uvedené podrobnosti, ktoré nasledoval, „...tak ako prikázal PÁN Mojžišovi.“ Okrem toho je nám tiež podaná správa o spolupráci medzi ním, ako povereným prorokom, a tými, ktorí mu boli postavení po boku:

„...všetko tak, ako prikázal PÁN Mojžišovi, tak spravili synovia Izraelovi všetku prácu. Vtedy videl Mojžiš všetko to dielo, že hľa, vykonal ho tak, ako prikázal Pán, tak vykonal, a Mojžiš ich požehnal.“ (2. Mojžišova 39:42 – 43)

Tak vyzerá ešte dnes pravá spolupráca pravých Služobníkov Božích!

V kázaní »Konať BOHU službu bez Jeho vôle« z 18. júla 1965 hovoril brat Branham o tých, ktorí majú dojem, že konajú BOHU službu, bez toho, aby mali povolanie alebo poslanie. Oni sú len skutočnou prekážkou v Cirkvi a Kráľovstve BOŽOM, pretože sa nedržia Jeho požiadaviek a prikázaní.

V Židom 3:5 – 6 stojí: „A Mojžiš pravda bol verný v celom jeho dome, ako služobník, na svedectvo toho, čo malo byť hovorené: ale KRISTUS ako Syn nad Jeho domom, ktorého domom sme my, ak smelú dôveru a chválu nádeje až do konca pevnú dodržíme.“

U Eliáša to bolo obzvlášť zdôraznené: „A stalo sa o čase, keď sa obetuje obetný dar večerný, že pristúpil prorok Eliáš a riekol: **PANE, BOŽE Abrahámov, Izákov a Izraelov, nech sa dnes pozná, že si ty BÔH Izraelovi, a ja že som Tvoj služobník, a že všetko toto učinil som Tvojím SLOVOM.**“ (1. Kráľovská 18:36)

Brat Branham sa mohol odvolávať na to, čo mu bolo skrze nebeského posla 7. mája 1946 povedané, a vykonával úlohu tak, ako mu to bolo prikázané. Skrze jeho neporovnateľnú prorockú službu sa naplnila kapitola BOŽIEHO plánu Spasenia určená pre konečný čas (Malachiáš 4:5 – 6, ev. Matúša 17:11, ev. Marka 9:12 a iné). Takto zneli slová, ktoré zazneli z neba 11. júna 1933 pri rieke Ohio: „**Ako bol Ján Krstiteľ poslaný pred prvým príchodom KRISTA, tak bude zvesť, ktorá bude daná tebe, predchodcom druhému príchodu KRISTA.**“

Od každého pravého služobníka PÁN očakáva, že Jeho príkazy vykoná podľa Jeho pokynov. Preto ešte stále pravidelne cestujem do celého sveta, a kážem SLOVO, tak ako mi to ON pred 47 rokmi povedal: „**Pošlem ťa do iných miest zvestovať Moje SLOVO.**“ BÔH odmeňuje vernosť, vernosť SLOVU, vernosť povereniu. K tomu patrí tiež rozdeľovanie duchovného pokrmu, ako pokračovanie služby, ktorá bola zverená bratovi Branhamovi.

Pán sám predsa povedal v ev. Matúša 24:45 v súvislosti s časom Svojho návratu ako Ženích: „*Ktože je tedy tým verným sluhom a opatrným,*

ktorého ustanovil jeho PÁN nad svojou čeladou, aby im dával pokrm na čas?“ Aj toto SLOVO sa muselo naplniť. Duchovný pokrm, zjavené SLOVO, musí byť rozdávané. Preto On očakáva od všetkých bratov, ktorí teraz v poslednom Cirkevnom období rozdávať duchovný pokrm, a tak majú podiel na priamom poverení, jeho svedomité dodržiavanie, rovnaké vykonanie, plný súhlas so zjaveným SLOVOM a harmonickú spoluprácu jeden s druhým. Len tak môže prísť k jednote veriacich a nastať plné znovunapravenie, ku ktorému musí prísť predtým, ako sa PÁN JEŽIŠ môže vrátiť (Skutky 3:20 – 21).

Ale ak musí byť v Cirkvi všetko tak, ako to bolo na počiatku, tak to platí aj pre služby v lokálnych zboroch. Bratia cestujú do iných krajín, bez toho, aby k tomu mali poverenie, a predkladajú ich vlastné verzie, takže vznikol chaos. V Antiochii boli vtedy dokonca proroci a učители, ale počas bohoslužby, keď sa postili a modlili, prehovoril SVÄTÝ DUCH: *„Nože mi oddelíte Barnabáša a Saula ku dielu, ku ktorému som ich povolal.“* (Skutky 13:2) To bolo TAK HOVORÍ PÁN a BÔH bol s nimi. Všetci bratia by mali zostať v lokálnom zbore, kde sú, ledaže by BÔH sám vyslovil povolanie a poslanie.

V ev. Matúša 11:7 – 19 JEŽIŠ podrobne vysvetľuje službu Jána Krstiteľa a pýta sa: *„Alebo načo ste vyšli? Vidieť proroka? Ba, hovorím vám, že i viac ako proroka.“* (verš 9) PÁN nám ukazuje naplnenie tejto služby z Malachiáša 3:1 a hovorí: *„Amen vám hovorím, že nepovstal medzi splodenými zo žien väčší nad Jána Krstiteľa; ale ten, kto je menší v nebeskom kráľovstve, je väčší ako on.“* (verš 12) – takže viac ako prorok, ale nie viac ako každý iný veriaci. Všetci proroci zvestovali príchod Mesiáša, predchodca ho predstavil a skrze jeho službu bol postavený most medzi tým, čo prorokovali proroci Starého Zákona, a udalosťami Nového Zákona (ev. Lukáša 16:16). Ján Krstiteľ nebeské Kráľovstvo zvestoval (ev. Matúša 3) a v deň letnic do Kráľovstva BOŽIEHO prví veriaci skrze vyliatie SVÄTÉHO DUCHA vkročili.

Tak ako Ján Krstiteľ, ako Peter a Pavol, bol taktiež brat Branham napriek jeho výnimočnej službe človek ako my. O Eliášovi je napísané: *„Eliáš bol človek, ktorý trpel podobným ako my, a modlil sa horlivo, žeby nepršalo, a nepršalo na zemi tri roky a šesť mesiacov. A zase sa modlil, a nebo dalo dážď, a zem vydala svoju úrodu.“* (Jakuba 5:17 – 18) Všetci BOŽÍ muži sa modlili, ale žiadny nebol uctievaný. Kto z človeka činí viac, ako je – totiž človek, je oklamán duchom zvodu. Len z dôvodu BOŽIEHO Slova, ktoré k posväteným mužom prišlo, boli nazvaní bohmi (ev. Jána 10:35 – 36), ale zostali ľuďmi a ako ľudia majú zomrieť (Žalm 82:6 – 7). Len preto, že BOŽIE SLOVO bolo do nás vsadené ako BOŽSKÉ semeno, sme znovuzrodení a stali sme sa BOŽÍMI deťmi, ale až do premeny našich tiel zostávame obyčajnými smrteľnými ľuďmi (Filipenským 3:21, Rimanom 11 a iné).

Musíme dávať pozor

V Nehemiášovi 9 je nám pred oči postavená cesta BOŽIA s Izraelom od povolania Abraháma: vyvedenie z Egypta, rozdelenie Červeného mora, ako ich oblačný a ohnivý stĺp viedol vo dne a noci, ako im BÔH dal prikázania a nariadenia, dal pokrm a nápoj a viedol až do Zaslúbenej zeme.

„A dal si Svojho dobrého Ducha, aby ich učil rozumu, a Svojej manny si neodňal od ich úst a dal si im vody v ich smäde. Štyridsať rokov si ich zaopatroval na púšti; nemali nedostatku; ich rúcha nezvetšeli, a ich nohy neopuchli.“

Áno, to všetko BÔH pre Svoj ľud učinil. On dal SVÄTÉHO DUCHA, On dal mannu, On dal vodu, ich šaty sa nezničili, zostali počas 40 rokov nové, ich nohy neopuchli. *„Potom si im dal kráľovstvá a národy a podelil si ich na kraje. ... a ich synov si rozmnožil ... a kochali sa v tvojej veľkej добрote.“* Osobná prítomnosť BOŽIA v ohnivom stĺpe sa nezjavila, len aby bola obdivovaná, ale aby ukázala cestu – vtedy ľudu Izraelskému a dnes pravej Cirkvi.

Potom však predsa prichádza veľké „ale“:

„Ale sa stali neposlušnými a sprotivili sa Ti a zavrhli Tvoj Zákon za svoj chrbát a povraždili Tvojich prorokov, ktorí svedčili proti nim nato, aby ich navrátili k Tebe, a dopúšťali sa veľkých rúhaní.“ (verš 26)

Počúvať, veriť a poslúchať – to chce BÔH od Jeho ľudu. *„Lebo aj nám sa zvestovalo evanjelium ako aj tamtým. Ale tamtým neosožilo SLOVO zvesti, pretože sa nezmiešalo s vierou tých, ktorí počuli.“* (Židom 4:2)

Napriek všetkému dobrému, čo pri nich vykonal, musel BÔH povedať: *„Štyridsať rokov som sa nesnádl s tým pokolením a povedal som: Oni sú ľud, ktorý blúdi srdcom. A oni nepoznali mojich ciest...“* (Žalm 95:10)

Teraz prichádza vážne napomenutie: *„A toto všetko sa dialo tamtým predobrazne, a je napísané na naše napomenutie, ku ktorým došli konce vekov.“* (1.Korinským 10:11) *„Preto, ako hovorí SVÄTÝ DUCH: Dnes, keby ste počuli Jeho hlas...“* (Židom 3:7)

Od mocnej služby brata Branhama prešlo viac ako 40 rokov a čo je výsledok? Rôzne smery a tábory a všetci sa označujú ako „veriaci zvesti“. Mnohí ale putujú po svojich vlastných cestách, myslia, že konajú BOHU službu, bez toho, aby sami boli vo vôli BOŽEJ, a cestu BOŽIU s Cirkvou vôbec nepoznali.

Či už s Izraelom alebo s Cirkvou: pravá viera je spojená so skutočnou poslušnosťou a biblickým požehnaním, nevera sa združuje s neposlušnosťou a kliatbou. A ktokoľvek rozširuje cudzie učenia, stojí pod kliatbou,

pretože zvestuje iné evanjelium (Galatským 1, 2. Korintským 11). BÔH je len vo Svojom SLOVE, Satan v každom výklade. Musíme sa vrátiť na počiatok a kráčať po osvetlenej ceste BOŽEJ vo viere a poslušnosti.

Apoštol Ján, ktorý sa už za svojho času musel zaoberať s falošnými prorokmi a učiteľmi, hovorí výhradne k BOŽÍM deťom a píše po tom, čo vo verši 3 odhalil antikristovského ducha, ktorý už vtedy bol vo svete: „Vy ste z BOHA, dieťatká, a zvíťazili ste nad nimi, pretože ten, ktorý je vo vás, je väčší ako ten, ktorý je vo svete. Oni sú zo sveta, preto hovoria zo sveta, a svet ich čuje.“ (1. Jána 4:4 – 5)

„My sme z BOHA: kto zná BOHA, čuje nás; kto nie je z BOHA, nečuje nás. Stadiaľ známe DUCHA PRAVDY a ducha bludu.“ (1. Jána 4:6) Ján oslovuje pravé deti BOŽIE: „Vy ste z BOHA...“, a ohľadom pravých služobníkov Božích hovorí: „My sme z BOHA...“ Výrokom „My sme z BOHA...“ myslí seba a všetkých, ktorých PÁN povolal do služby. To je apoštolská autorita spojená s poverením: „Ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás.“ (ev. Jána 20:21) Ich sa týkajú aj slová: „Kto vás počúva, mňa počúva...“ (ev. Lukáša 10:16)

Vidíme, že od počiatku boli dvaja duchovia, DUCH PRAVDY a duch zvodu, a dve rozdielne skupiny. Každý stojí pod priamym duchovným vplyvom: jedni pod nadprirodzeným, BOŽSKÝM a ostatní pod svetským, diabolským. Ján ďalej pokračuje: „Po tom poznať deti BOŽIE a deti diablove. Nikto, kto nečiní spravodlivosť, nie je z BOHA, a ten, kto nemiluje svojho brata.“ (1. Jána 3:10) Obaja sú tak od základu rozdielni, ako boli Kain a Ábel, ktorí obaja vzišli z lona Evy: obaja verili v rovnakého BOHA, obaja priniesli obeť, obaja sa modlili. A predsa to boli dve plne rozdielne semená.

K tomu potom ešte prichádza pojem »zvest«, ktorá je teraz veľmi dôležitá. Ján pokračuje doslova: „Lebo to je tá zvest, ktorú ste počuli od počiatku, aby sme milovali jeden druhého. Nie tak, ako čo Kain bol z toho zlého a zabil svojho brata. A prečože ho zabil? Preto, že jeho skutky boli zlé a jeho bratove spravodlivé.“ (verše 11 – 12) Ako povedal brat Branham, z každého prebudenia vychádzajú ako dvojičky dve rozdielne semená. Náš PÁN porovnal zvestovanie posolstva Slova v ev. Matúša 13:24 – 43 so sejbou a povedal: „...dobré semeno sú synovia Kráľovstva; kúkol' sú synovia toho zlého...“ Obe semená boli vysiate na rovnaké pole. SYN ČLOVEKA sial dobré semeno a nepriateľ zlé. A slnko svietilo na zlé aj dobré a ten istý dážď padal na spravodlivých aj nespravodlivých (ev. Matúša 5:45). Podľa ich ovocia ich poznáte, nie podľa ich darov!

To, čo musel PÁN povedať vtedy neveriacim Židom, to platí ešte dnes pre všetkých ľudí zo všetkých národov: „Ten, kto je z BOHA, počúva slová BOŽIE; vy preto nepočúvate, pretože nie ste z BOHA.“ (ev. Jána 8:47) Ku svojim učeníkom hovoril PÁN vtedy a dnes: „Ale vaše oči sú blahoslavené, že vidia, a vaše uši, že čujú.“ (ev. Matúša 13:16) Naveky zostáva pravdou: Kto je poslaný BOHOM, hovorí Slová BOŽIE! A kto je z BOHA narodený, počuje Slová BOŽIE!

Celé Písmo je dané BOŽOU inšpiráciou (2. Timoteovi 3:16), pretože BOHOM posvätení muži, DUCHOM SVÄTÝM inšpirovaní, nám zvestovali veci, do ktorých si anjeli žiadajú nahliadnúť (1. Petra 1:12).

Zostáva to pri tom: Posledná, čistá, biblická zvesť dosahuje končiny zeme a všetci, ktorí sú skutočne z BOHA na ňu počujú.

Posvätenie v pravde

V našom poslednom obežníku z mája 2009 sme písali o vyvolaní a príprave tých, ktorí patria k Cirkvi-Neveste. Odozva bola premáhajúca. Pochopili sme, o čo sa teraz jedná, totiž o poslušnosť viery, o BOŽÍ život ŽENÍCHA v Neveste. To sme zdôraznili, ako to brat Branham zmysluplne povedal:

„V Starom Zákone boli zabité nespočetné množstvá Baránkov, ktorých krv bola vyliata za zmierenie, ale život obetovaného zvierata nemohol prejsť na tých, ktorí priniesli obeť. Ale skrze obeť SYNA BOŽIEHO, ktorého krv za hriechy bola prinesená na kríži Golgoty, sa stal zázrak zázrakov. Ten istý, BOŽSKÝ, večný život, ktorý bol v Spasiteľovi, je skrze znovuzrodenie vo všetkých spasených. Všetci synovia a dcéry BOŽIE majú ten istý život, ktorý bol v SYNOVI BOŽOM, so všetkými cnosťami, áno, s bytosťou JEŽIŠA KRISTA.“

Je to naveky pravdou: „Lebo ako posväcujúci, tak i posväcovaní, všetci sú z jedného, pre ktorú príčinu nehanbí sa volať ich bratmi, keď hovorí: Zvestovať budem Tvoje Meno svojim bratom, uprostred zhromaždenia Ťi budem spievať chvály ... pre čo bol podlžný byť vo všetkom pripodobnený bratom, aby bol milosrdným a verným Veľkňazom čo do vecí u BOHA, aby zmieril hriechy ľudu.“ (Židom 2:11 – 12, 17)

Krvou vykúpený zástup je raz prevždy ospravedlnený a posvätený v Ňom, „...ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie.“ (Rimanom 4:25)

Už v tomto svete sú nazvaní požehnanými: „Požehnaní, ktorým sú odpustené neprávosti, a ktorých hriechy sú prikryté! Požehnaný človek, ktorému PÁN nepočíta hriechu.“ (Rimanom 4:7 – 8)

Skrze SVÄTÉHO DUCHA budú vedení do celej pravdy SLOVA a v nej posvätení: „Posväť ich v Svojej pravde! Tvoje SLOVO je pravda.“ (ev. Jána 17:17)

K tomu patrí zjavenie mena JEŽIŠ, v ktorom nám BÔH ako OTEC v SYNU všetko daroval: „Zjavil som Tvoje meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Tvoji boli, a dal si ich mne, a zachovali Tvoje SLOVO.“ (ev. Jána 17:6)

Predtým ako PÁN v Novom Zákone povedal: „*Nové prikázanie vám dávam – aby ste sa milovali navzájom; tak ako som vás miloval, aby ste sa aj vy tak milovali navzájom.*“ (ev. Jána 13:34), povedal v Starom Zákone, že uzavrie novú Zmluvu a Svojmu ľudu dá nové srdce, nového DUCHA, áno, nový život (Jeremiáš 31:31 – 34, Ezechiel 18:31 – 32 a iné).

Záchrana je tak dokonalá, ako len môže byť: plné ospravedlnenie, obnovenie a znovuzrodenie mocou vzkriesenia JEŽIŠA KRISTA z mŕtvych až ku naplneniu, zapečateniu a vedeniu DUCHOM SVÄTÝM.

Tajomstvá Božie

V našom úvodnom Slove boli služobníci KRISTA označení ako »*správcovia tajomstiev BOŽÍCH*«.

V ev. Matúša 13, ev. Marka 4 a ev. Lukáša 8 povedal náš PÁN Svojim učeníkom: „*Vám je dané poznať tajomstvá kráľovstva BOŽIEHO, ale ostatným sa hovorí v podobenstvách...*“.

Potom apoštol oznamuje rôzne tajomstvá aj jednotlivo: „*Lebo nechcem, bratia, aby ste nevedeli toho tajomstva, aby ste neboli sami u seba múdri, že zatvrdenie z čiastky stihlo Izraela dotiaľ, dokiaľ nevojde plnosť pohanov.*“ (Rimanom 11:25) BÔH má Svoju cestu s Izraelom a Svoju cestu s Cirkvou.

Ďalším píše: „*Hľa, tajomstvo vám hovorím. Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení, razom, v okamihu, pri zatrúbení poslednej trúby.*“ (1. Korintským 15:51) V tejto kapitole nám je najprv postavené pred oči vzkriesenie JEŽIŠA KRISTA ako prvotiny, potom prvé vzkriesenie tých, ktorí zosnuli v KRISTU, a premena tých, ktorí žijú v KRISTU, v nesmrteľnosť pri vytrhnutí a nakoniec druhé vzkriesenie k poslednému súdu na konci času (Zjavenie 20:11 – 15). V 1. Korintským 15:22 hovorí apoštol Pavol úplne zreteľne, že vzkriesenie a premena sa stane v okamihu.

„*Lebo toto porušiteľné musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné obliecť nesmrteľnosť. A keď toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť, a toto smrteľné oblečie nesmrteľnosť, vtedy sa naplní SLOVO, ktoré je napísané: Smrť je pohltená vo víťazstvo.*“ (1. Korintským 15:53 – 54)

V Efezským 1 sa jedná o dokončenie BOŽIEHO spásneho plánu so všetkými, pred založením sveta vyvolenými, ktorí sú nájdení vo vôli BOŽEJ a pri návrate JEŽIŠA KRISTA pripravení. „...*oznámiač nám tajomstvo Svojej vôle podľa Svojej ľúbosti, ktorú si preduložil v sebe...*“ (verš 9)

Pavol ďalej píše: „...*že mi v zjavení oznámil tajomstvo, ako som prv písal nakrátko, z čoho môžete čítajúc porozumieť môjmu rozumeniu sa v tajomstve*

Kristovom...“ (Efezským 3:3 – 4) Áno, tajomstvo, ktoré v skorších časoch a v Starom Zákone ešte nebolo zjavené, oznámil teraz BÔH Svojim svätým apoštolom a prorokom:

„...tajomstvo, skryté od vekov a od dávnych pokolení, ale teraz je zjavené Jeho svätým, ktorým BÔH ráčil oznámiť, čo a jaké je bohatstvo slávy toho tajomstva medzi pohanmi, ktorým je KRISTUS vo vás, nádeja slávy...“ (Kolosenkým 1:26 – 27)

V 1. Timoteovi 3 sa apoštol ešte raz vracia k tajomstvu BOŽIEMU a píše: „*A nesporne veľké je tajomstvo pobožnosti: BÔH zjavený v tele, ospravedlnený v DUCHU, zjavený anjelom, kázaný pohanom, uverené mu na svete, hore vzatý v sláve.*“ (verš 16) Tu máme jedinečné tajomstvo BOŽIE: BÔH zjavený v tele ako Emanuel – BÔH s nami. To je svedectvo JEŽIŠOVO v Cirkvi BOŽEJ, ktoré je pilierom a základom pravdy (verš 15).

Sú taktiež tajomstvá BOŽIE, tajomstvá Kráľovstva BOŽIEHO a **TAJOMSTVO BOŽIE**. A my sme povedať: Skrze SVÄTÉHO DUCHA nám BÔH všetko zjavil. Pánu buď česť za službu brata Branhama, ktorý pravdivo učil všetko, čo bolo prorokom a apoštolom oznámené, až po poslednú kapitolu BIBLIE.

Ale my sa musíme skúšať, či je KRISTUS v našom živote zjavený, či nosíme na sebe a v sebe bytosť JEŽIŠA, so všetkými Jeho cnosťami (2. Petrova 1). Len potom sa s Ním môžeme zjaviť v Sláve (Kolosenkým 3:1 – 4). Pavol, ktorý o tajomstvách písal, to zdôrazňuje: „*Keby som hovoril ľudskými jazyky aj anjelskými, a keby som nemal lásky, bol by som cvendziacim kovom alebo zvučiacim zvonom. A keby som mal proroctvo a vedel všetky tajomstvá a mal každú vedomosť a keby som mal akúkoľvek vieru, takže by som vrchy prenášal a lásky keby som nemal, nič nie som.“ (1. Korinským 13) Len dokonalá láska BOŽIA tam môže vojsť, tak to bolo aj bratovi Branhamovi v jeho prežití »za oponou času« povedané.*

Láska BOŽIA je BOŽIA bytosť v nás, pretože BÔH je láska, a tak iste ako bola láska BOŽIA zjavená v Záchrancovi na kríži Golgoty, tak iste bude BOŽIA láska zjavená medzi všetkými zachránenými. Amen.

Čo sa stane pri návrate Krista?

Ohľadom 1. Tesalonickým 4:13 – 17 musí byť ešte raz povedané a napísané jasné slovo. Jednotlivé výroky brata Branhama v jeho kázani »*Vytrhnutie*« sú nesprávne vykladané, totiž že »*volanie k prebudeniu*« v 1. Tesalonickým 4, ktoré je vlastne »*prikazujúce volanie*«, je »*zvest'*«, a že PÁN od roku 1963 začal zostupovať.

Pozorujme spoločne text z 1. Tesalonickým 4:13 – 17, aby sme zistili, komu je

toto volanie k prebudeniu adresované.

Verš 13: „*Ale nechceme, bratia, aby ste nevedeli o tých, ktorí zosnuli, aby ste sa nermútili ako aj ostatní, ktorí nemajú nádeje.*“ Takže sa to týka tých, ktorí zomreli v KRISTU.

„*Lebo ak veríme, že JEŽIŠ zomrel i vstal z mŕtvych, tak i BÔH tých, ktorí zosnuli, skrze JEŽIŠA privedie s ním.*“ (verš 14) Opäť je to o tých, ktorí zosnuli.

„*Lebo to vám hovoríme SLOVOM PÁNOVÝM, že my živí, ponechaní do príchodu PÁNOVHO, istotne nepredstihneme tých, ktorí zosnuli.*“ (verš 15) Znova sú zmienení tí, ktorí zosnuli.

„*Lebo Sám PÁN s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou BOŽOU zostúpi z neba, a mŕtvi v KRISTU ustanú najprv...*“ (verš 16)

To, čo je tu, v 1. Tesalonickým 4 oznámené sa nedeje nejako v priebehu viacerých rokov, ale priamo pri návrate JEŽIŠA KRISTA, keď mŕtvi v KRISTU povstanú a živí v KRISTU budú premenení.

V týchto štyroch veršoch taktiež nejde o zvesť, ktorá bude kázaná všetkým národom, ale úplne jasne o volanie, príkaz, ktorý PÁN sám adresuje tým, ktorí zosnuli v KRISTU, tak, ako to bolo pri Lazarovi.

Až vo verši 17 sú oslovení v KRISTU žijúci: „*...potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety PÁNOVI do povetria. A takto budeme vždycky s PÁNOM.*“ Amen!

Brat Branham biblicky učil, že sú tri príchody KRISTA v spojení s novozákonnou Cirkvou:

„Prišiel raz, aby zachránil Svoju Cirkev.

Príde druhý krát, aby Svoju Nevestu vo Vytrhnutí vzal hore.

Príde znova so Svojou Nevestou k Tisícročnému Kráľovstvu.“

(Kázanie z 27. 4. 1961)

Presne tak sa to stane. Amen. Ako mnohé iné falošné učenia, sú taktiež teórie o návrate KRISTA zlátaninou nepriateľa. Áno, sú to doslova fantázie vedúce do bludu, pôsobené skrze ducha zvodu a klamstva. Domnele ťažko pochopiteľné výroky brata Branhama sú, keď čítame kázanie ďalej, vysvetlené skrze tie ľahko pochopiteľné a to dokonale jasne.

Pojem »Zvesť« bol pre brata Branhama tak dôležitý, že ho použil viac ako 4000 krát. A pretože biblické posolstvo času konca malo predísť príchodu KRISTA, ide ono ako volanie až do končín zeme (ev. Matúša 25:6). To isté, čo bolo povedané ohľadom služby Jána Krstiteľa: „*Hlas volajúceho...*“ (Izaiáš 40:3, ev. Matúša 3:3), sa znova naplňa aj teraz: Volanie zaznelo:

„*Ženích prichádza!*“ Preto prešiel brat Branham v kázaní »*Vytrhnutie*« hneď k ev. Matúša 25 a povedal: „**Najprv zaznie zvest: Je čas očistiť si lampy. Povstaňte a dajte do poriadku svoje lampy.**“

Pri návrate JEŽIŠA KRISTA zaznieva volanie k prebudeniu ako príkaz tým, ktorí zosnuli v KRISTU, ktorí hneď v tom čase povstanú. Potom budú tí, v KRISTU žijúci, spolu s Ním (verš 17) vzatí na oblaku k Pánu. V PÍSME je všetko BOHOM zoradené a nachádza to svoje doslovné naplnenie tak, ako to bolo zasľúbené. Amen.

Pretože mocné prežitie z 28. februára 1963 je zamieňané s príchodom PÁNA, je nutné, aby sme ešte raz povedali niečo o zjavení v oblaku. Brat Branham vzal fotografiu oblaku a v siedmych rôznych kázaniach povedal: „**Tu vidíme PÁNA ako Sudcu, ktorý sa zjavil v jantárovom oblaku.**“

Je všeobecne známe, že bratovi Branhamovi bolo ukázané vo videní, kde sa toto veľké prežitie malo stať. Poslušný Pánovmu príkazu sa brat Branham v januári 1963 presťahoval do mesta Tucson, ako mi to v decembri 1962 povedal, a nachádzal sa na konci februára v horách asi 60 km severovýchodne od Tucsonu, ako mu to PÁN ukázal. Tam sa skutočne stalo, že sa PÁN zjavil v nadprirodzenom oblaku a to, ako to opakovanie povedal, ako Sudca.

Toto prežitie má pre Cirkev JEŽIŠA KRISTA rovnaký význam ako zjavenie PÁNA v ohnivom stĺpe v čase Mojžiša a ako zjavenie Slávy BOŽEJ v oblaku v ev. Matúša 17:5. Musíme porozumieť, že to nebol Mojžiš alebo Ján alebo brat Branham, ktorí predstavili svoje programy, ale že to bol a stále je Sám Bôh, ktorý sa v rôznych časoch podľa Svojho spásneho plánu zjavoval. Kto to nepoznáva, ten nemôže správne zaradiť nadprirodzené dielo BOŽIE.

Keď brat Branham opakovane zdôrazňuje: „**Tu vidíme PÁNA ako Sudcu**“, tak to má zvláštny význam. Veď sa to predsa stalo v čase otvárania siedmych pečatí. Skrze otvorenie siedmych pečatí vyšlo posledné biblické posolstvo a pozornosť detí Božích je ešte raz nanovo privedená k tomu »TAK HOVORÍ PÁN« zo Slova BOŽIEHO.

Môžeme vidieť, že to nebol telesný návrat PÁNA, na ktorý stále čakáme, ale Jeho nadprirodzené zjavenie sa, ako najvyššieho Sudcu v oblaku, aby ukázal, že „...*je čas, aby sa začal súd od domu BOŽIEHO...*“ (1. Petra 4:17), a že odvtedy musí byť v Cirkvi JEŽIŠA KRISTA všetko správne zoradené podľa SLOVA BOŽIEHO. Najvyšší Sudca hovorí: „...*SLOVO, ktoré som hovoril, to ho bude súdiť v posledný deň.*“ Ohľadom tohoto zjavenia povedal brat Branham: „**On je najvyšší Sudca vesmíru, najvyšší Sudca neba a zeme. On je BÔH a nič iné, len BÔH. On je BÔH vyjadrený v ľudskej podobe nazývaný SYN BOŽÍ...**“ (Pokúšajúc sa činiť BOHU službu, 27. 11. 1965)

Fotografia s nadprirodzeným oblakom má rovnakú dôležitosť ako fotografia s ohnivým stĺpom nad hlavou brata Branhama. Tu sa nejedná o dielo človeka, ale o nadprirodzené skutky BOŽIE. Ohnivý stĺp odfotografovali novinárski fotografi Ayers a Kippermann 20. 1. 1950 v meste Houston v americkom štáte Texas a jeho vierohodnosť overil Dr. George J. Lacy vo Washingtone 29. 1. 1950. Brat Branham by mohol tisíckrát povedať: „PÁN je s nami rovnako ako bol s Mojžišom a Izraelom v ohnivom stĺpe.“ Ak by to však nebolo potvrdené a nestalo sa to viditeľným, mohli by si všetci sami pre seba myslieť: „*To možno on hovorí, ale kde je dôkaz? Je to naozaj tak?*“ Áno, je to naozaj tak!

Brat Branham by mohol taktiež tisíckrát povedať: „PÁN sa mi zjavil v nadprirodzenom oblaku.“ Ak by neexistoval dôkaz, ľudia by mohli mať výhovorku. 28. februára 1963 bol nadprirodzený oblak videný mnohými ľuďmi na bezoblačnej oblohe. Dr. James McDonald z univerzity v Tucsone potvrdil jeho skutočnú prítomnosť po tom, čo vyhodnotil 82 fotografií, a dokonca o tom napísal článok, ktorý bol zverejnený v časopise „Science“ 19. apríla 1963 pod názvom „*Tajomný oblačný kruh vo výške*“.

Tieto udalosti určite neboli náhodné. BÔH sám to tak chcel a dopustil, aby sa to stalo. Celý kresťanský svet je informovaný o tom, čo BÔH v našom čase učinil, ale len praví veriaci to môžu správne zaradiť uprostred plánu Spasenia a poznať poslanstvo, ktoré je od toho času predchodcom druhého príchodu KRISTA a je posledným volaním: „*Hľa, Ženich prichádza!*“

Žiadne vzkriesenie, žiadna premena a žiadne vytrhnutie 28. februára 1963 nenastali. Nebol to telesný návrat KRISTA, pri ktorom najprv mŕtvi v KRISTU povstanú a potom my živí v Ňom budeme premenení a vzatí spolu v oblaku, aby sme sa s ním stretli v povetrí. I tak to ale bola najdôležitejšia udalosť pred Návratom KRISTA, ktorá sa stala, aby upriamila našu pozornosť na veci, ktoré BÔH činí podľa Jeho večnej rady v našom čase. Uvedomujeme si, že BÔH Sám je vrchný Sudca, a že bude súdiť všetky veci podľa Svojho SLOVA a vysloví konečný rozsudok, teraz a pri poslednom súde.

Zákon a Milosť

V Novom Zákone je 162 miest, ktoré hovoria v úplne rozličných súvislostiach o zákone a ich povrchné skúmanie môže viesť k záveru, že si protirečia. Avšak tak to nie je: všetko je napísané tam, kde to patrí. A to sa týka aj milosti.

„*Lebo zákon je daný skrze Mojžiša; milosť a pravda stala sa skrze JEŽIŠA KRISTA.*“ (ev. Jána 1:17)

Náš PÁN povedal: „*Nedomnievajte sa, že som prišiel zrušiť Zákon alebo prorokov: neprišiel som zrušiť, ale naplniť. Lebo amen vám hovorím,*

že dokiaľ nepominie nebo a zem, ani len jedině jota alebo jeden puntík nepominie zo Zákona, dokiaľ sa všetko nestane.“ (ev. Matúša 5:17 – 18)

Pavol písal: „Lebo koniec Zákona je KRISTUS na spravodlivosť každému veriacemu.“ (Rimanom 10:4) V gréckom jazyku tu nachádzame slovo »tetos«, ktoré sa prekladá ako cieľ: KRISTUS ustanovil cieľ pre Zákona, konečný cieľ, totiž milosť a pravdu.

V Rimanom 3:20 je napísané: „...pretože zo skutkov zákona nebude ospravedlnené pred Ním niktoré telo, lebo skrze zákon poznanie hriechu.“

Vôbec by sme nevedeli, čo prestúpenie či hriech – ako klamstvo, smilstvo alebo vražda – znamenajú, ak by nám to BÔH nepovedal v zákone.

Preto je dané nasledovné vysvetlenie: „Čo tedy povieme? Že je zákon hriechom? To nech sa nestane! Ale hriechu som nepoznal, iba skrze zákon. Lebo ani o žiadosti by som nebol vedel, keby nehovoril zákon: Nepožiadáš!“ (Rimanom 7:7)

Bez zákona by nebolo prestúpenia a preto ani súdu. Bez zákona by nás SVÄTÝ DUCH nemohol obviňovať z hriechu. Bez odsúdenia zákonom by milosť a BOŽSKÉ odpustenie nemohli nastať.

Pri našom obrátení obdržíme odpustenie úplne všetkých hriechov a všetkých prestúpení zákona. Skrze vieru v dokonané dielo Vykúpenia nám je darované plné ospravedlnenie. „Požehnaní, ktorým sú odpustené nepravosti, a ktorých hriechy sú prikryté! Požehnaný človek, ktorému PÁN nepočíta hriechu.“ (Rimanom 4:7 – 8) V rovnakom čase je nám daná sila žiť podľa SLOVA a vôle BOŽEJ.

Nie sme len vykúpení od hriechov a prestúpení, ale taktiež od kliatby: „KRISTUS nás vykúpil spod zlorečenia zákona tým, že sám sa stal za nás zlorečenstvom, lebo je napísané: Zlorečený každý, kto visí na dreve...“ (Galatským 3:13)

Aj keď nás KRISTUS plne vykúpil, nikdy nám nedal povolenie robiť počas času milosti veci, ktoré sú považované za prestúpenia alebo sú dokonca pod kliatbou, naopak, jedno z desiatich prikázaní hovorí: „Nezabiješ.“ PÁN JEŽIŠ však k tomu povedal „...každý, kto sa hnevá na svojho brata bez príčiny, bude vinný, aby bol vydaný moci súdu. ... a ktokoľvek by povedal: Blázon, bude vinný, aby bol uvrhnutý do ohnivého pekla.“ (ev. Matúša 5:21 – 22)

Keď PÁN v zákone povedal: „Nozosmilniš“ a „Nepožiadáš ženy blížneho svojho“, tak to v čase milosti nezrušil, ale miesto toho to ešte viac sprísnil povediac: „...každý, kto by pozrel na ženu s myšlienkou požiadať ju, už aj scudzoložil s ňou vo svojom srdci.“ (ev. Matúša 5:28) Podobne môžeme hovoriť o 5. Mojžišovej 24, kde je manželovi povolené dať manželke rozvodný

list: „...ktokoľvek by prepustil svoju manželku okrem príčiny smilstva, vedie ju k cudzoložstvu, a ktokoľvek by si vzal za ženu prepustenú, cudzoloží.“ (ev. Matúša 5:32)

Pavol nám oznámil konečný cieľ apoštolstva: „...skrze ktorého sme dostali milosť a apoštolstvo, cieľom poslušnosti viery medzi všetkými národmi za Jeho meno...“ (Rimanom 1:5) Ukázal nám aký by mal byť život pravého veriaceho:

„Lebo ja som skrze zákon zomrel zákonu, aby som žil BOHU. S KRISTOM spolu ukrížovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne KRISTUS, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere SYNA BOŽIEHO žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa. Nepohrdam milosťou BOŽOU. Lebo ak je spravodlivosť skrze zákon, teda KRISTUS nadarmo zomrel.“ (Galatským 2:19 – 21)

I tak sa ale odvolával na Desatoro, napríklad keď naliehal na deti, aby poslúchali svojich rodičov: „Vy, deti, poslúchajte svojich rodičov v PÁNOVI, lebo to je spravodlivé. Cti svojho otca a svoju mať - to je prvé prikázanie so zaslúbením...“ (Efezským 6:1 – 2) Ako Žid, ktorý bol vyučený v Písmach, vedel aj o dvanástich kliatbach zaznamenaných v 5. Mojžišovej 27, kde je okrem iného napísané: „Zlorečený, kto by si zľahčil svojho otca alebo svoju mať.“ Preto ktokoľvek zneuctí čo i len jedného zo svojich rodičov je pod kliatbou – a nezáleží na tom, ako nábožne pritom hovorí o milosti.

Ohľadom prípadu zaznamenaného v 1. Korintským 5, musel Pavol, ktorý žil v milosti, povedať: „...vydať takého satanovi na záhubu tela, aby bol duch spasený v deň PÁNA Ježiša.“ (verš 5) Bezpochyby mal na mysli 5. Mojžišovu 27:20: „Zlorečený, kto by ležal so ženou svojho otca, pretože odkryl krídlo odevu svojho otca. A všetok ľud povie: Amen.“

To, čo BÔH povedal v zákone, je platné rovnako aj v čase milosti: „Lebo ten, kto povedal: Nescudzoložíš! povedal i: Nezabiješ! ak tedy necudzoložíš, ale vraždíš, si priestupníkom zákona.“ (Jakuba 2:11)

Pavol Cirkev vážne napomína: „Alebo či neviete, že nespravodliví nezdedia Kráľovstva BOŽIEHO? Nemýľte sa, ani smilníci ani modlári ani cudzoložníci ani mäkki ani samcoložníci ani zlodeji ani lakomci ani opilci ani nadávači ani dráči nezdedia Kráľovstva BOŽIEHO.“ (1. Korintským 6:9 – 10)

Milosť znamená skutočne žiť SLOVO, prikázania. Našimi každodennými životmi svedčíme, či sme pod požehnaním alebo pod kliatbou. **Človek, ktorý skutočne žije v milosti, skutočne vyžíva celé SLOVO BOŽIE.** Každá krajina na zemi má svoje vlastné zákony, ale za normálnych okolností s nimi neprichádzame počas nášho života do konfliktu. Tak to je so skutočnými veriacimi, pravými deťmi Božími: Oni žijú v milosti a nikdy neprichádzajú do konfliktu so zákonom BOŽÍM, a už vôbec nie so súdom. Ak sa

to i raz stane, máme JEŽIŠA KRISTA ako Obhajcu, ktorý sa za nás prihovára (1. Jána 2:1).

On sám nám povedal, ako môžeme naplniť Zákon v jeho úplnosti:

„A JEŽIŠ mu riekol: Milovať budeš PÁNA, svojho BOHA, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je to veľké a prvé prikázanie. A druhé, tomu podobné je: Milovať budeš svojho blížneho ako samého seba! Na týchto dvoch prikázaniach visí celý zákon i Proroci.“ (ev. Matúša 22:37 – 40) Amen! Ospravedlnení to vyžívajú bez nejakej vlastnej námahy, pretože láska k BOHU a k ich bratom a sestram je vyliala do ich sŕdc.

Pavol písal Rimanom: *„Nebudte nikomu nič dlžní, okrem navzájom sa milovať; lebo ten, kto miluje blížneho, naplnil zákon. Lebo: Nescudzoložíš, nezabiješ, neukradneš, nepovieš falošného svedectva, nepožiadáš, a ak je aké iné prikázanie, to všetko sa zahrňuje v slove: Milovať budeš svojho blížneho ako samého seba. Láska nerobí blížnemu zlého, a tedy plnosťou zákona je láska.“* (Rimanom 13:8 – 10) Ktokoľvek miluje svojho blížneho, ten mu nič neberie, neublízuje mu, číni mu len dobré, a tak automaticky spĺňa všetky BOŽIE požiadavky. Preto taktiež stojí v Galatským 5:14: *„Lebo celý zákon je naplnený v jednom Slove, v tom: Milovať budeš svojho blížneho ako samého seba!“*.

Požehnaní sú tí, v ktorých BÔH našiel zaľúbenie, a na ktorých sa vpravde vzťahuje:

„A tak teraz už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v KRISTU JEŽIŠOVI, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa DUCHA. Lebo zákon DUCHA života v KRISTU JEŽIŠOVI ma oslobodil od zákona hriechu a smrti. Lebo to, čo bolo nemožné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal BÔH poslušne Svojho SYNA v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele, aby bolo naplnené právo zákona v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa DUCHA.“ (Rimanom 8:1 – 4)

Dve zvláštne nariadenia pre Izrael

Svojmu zmluvnému ľudu Izraelskému BÔH nariadil »Zmluvu obriezky« ako aj »Sobotu« ako „večné znamenie zmluvy“. Obriezku vidíme už pri Abrahámovi: *„...istotne bude obrezaný ako narodený v tvojom dome, tak i kúpený za striebro, a moja Zmluva na vašom tele bude večnou Zmluvou.“* (1. Mojžišova 17:13)

„...a dostal znamenie obriezky ako pečať spravodlivosti viery, viery v neobriezke, aby bol otcom všetkých veriacich neobriezku, aby aj im bola pripočítaná spravodlivosť, a aby bol otcom obriezky nie len tým,

ktorí sú z obriezky, ale aj tým, ktorí kráčajú v šľapajach viery, viery v neobriezke, nášho otca Abraháma.“ (Rimanom 4:11 – 12) Amen.

Obriezka každého novonarodeného chlapca ôsmeho dňa bola v Izraeli svätou povinnosťou. Malo to byť pripomenutie prvého aktu počatia v raji, skrze ktoré bolo ľudstvo vtiahnuté do pádu. V čase odchodu detí Izraela z Egypta chcel PÁN dokonca zabiť proroka Mojžiša, pretože opomenul obrezať svojho syna. To bolo matkou napravené (2. Mojžišova 4). SYN BOŽÍ bol taktiež ôsmeho dňa obrezaný, pretože musel niesť dôsledky pádu do hriechu v Jeho pozemskom tele od narodenia až po smrť na kríži. Všetko, čo BÔH nariadil, súvisí s nápravou tragickej histórie ľudstva skrze BOŽSKÝ plán Spasenia. Aj keď On Sám bol bez hriechu, počatý skrze DUCHA, musel kvôli nám niesť všetky veci v Jeho mäsitom tele. „...ktorý Sám vyniesol naše hriechy na Svojom tele na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili spravodlivosti, ktorého sinavicami ste uzdravení.“ (1. Petra 2:24)

Pavol bol taktiež ôsmeho dňa obrezaný (Filipänom 3:5) a obrezal svojho spolupracovníka Timotea kvôli Židom (Skutky 16). Avšak apoštol písal Korintským nasledovne: „Je niekto povolaný obrezaný? Nech neberie na seba neobrezanosti. Je ktosi povolaný v neobriezke, nech sa neobrezuje.“ (1. Korintským 7:18)

Potom priložil rozhodujúci bod k tejto téme: „...obriezka je obriezka srdca v duchu, nie v litere.“ (Rimanom 2:29)

Potom čo Pavol opakovanie hovoril a písal o obriezke, nasledovne to zhrnul:

„Lebo v KRISTU JEŽIŠOVI ani obriezka nič nevládze ani neobriezka, ale nové stvorenie. A na všetkých, ktorí budú chodiť podľa toho pravidla, nech príde pokoj a milosrdenstvo i na Izraela BOŽIEHO.“ (Galatským 6:15 – 16)

Na tému dodržiavania Soboty dostávam časté otázky, obzvlášť z dôvodu, že je časťou Desatora (5. Mojžišova 5). V 1. Mojžišovej 2:3 stojí napísané:

„A BÔH požehnal siedmy deň a posvätil ho, lebo v ňom si odpočinul od všetkého svojho diela, ktoré stvoril BÔH činiac.“

Bôh nielenže posvätil siedmy deň, ale ho určil Jeho ľudu Izraelskému ako deň úplného odpočinku. Toho dňa im nebolo dovolené ani zapáliť oheň (2. Mojžišova 35:3).

„Šesť dní sa bude robiť práca, a v siedmy deň je Sobota odpočínutia, sväté Pánovi. Každý, kto by robil nejakú prácu v sobotný deň, istotne zomrie. Preto budú synovia Izraelovi ostríhať Sobotu tak, aby svätili Sobotu po svojich pokoleniach večnou zmluvou. Je to znamením medzi mnou a medzi synmi Izraelovými na veky; lebo šesť dní činil PÁN nebesia a zem a siedmeho dňa

prestal a oddýchol si.“ (2. Mojžišova 31:15 – 17)

Ohľadom Izraela PÁN povedal: „Dal som im aj svoje Soboty, aby boli znamením medzi Mnou a medzi nimi, aby vedeli, že ja som PÁN, ktorý ich posväcujem.“ (Ezechiel 20:12)

„A viedol si ich v oblakovom stĺpe vodne a v ohnivom stĺpe v noci osvecujúc im cestu, ktorou mali ísť. Potom si zostúpil na vrch Sinai a hovoril si s nimi s neba, dal si im spravodlivé súdy a pravdivé zákony vyučujúce, dobré ustanovenia a prikázania. A dal si im poznať Sobotu Svojej svätosti a prikázal si im zachovávať prikázania, ustanovenia a vyučujúci Zákon skrze Mojžiša, Svojho služobníka.“ (Nehemiáš 9:12 – 14)

Toto prikázanie novozákonnej Cirkvi nedal, pretože teraz sa nejedná o dokončené dielo stvorenia, ale o dokončené dielo vykúpenia, nie o svätý odpočinok v Sobotu, ale o „večné odpočinitie“ v BOHU.

„Lebo keby ich bol Jozua uviedol do odpočinku, nehovoril by po všetkom tomto o inom dni. Tak tedy ešte zostáva sobotenie, odpočinok ľudu BOŽIEMU. Lebo kto vošiel do Jeho odpočinku, ten tiež odpočinul od svojich diel ako BÔH od Svojich.“ (Židom 4:8 – 10)

Pavol písal novozákonnej Cirkvi: „Tedy nech vás nikto nesúdi pre pokrm alebo nápoj alebo pre nejaký sviatok alebo novmesiac alebo pre Soboty...“ (Kolosenským 2:16)

So zreteľom na plán Spásy už v Starom Zákone BÔH poukázal na prvý deň týždňa, ktorý nasledoval po Sobote, obzvlášť v spojení so obetovaním snopov prvotiny: „...a on bude vznášať snopok pred PÁNOM, aby vám bol príjemný u BOHA; nasledujúci deň po Sobote ho bude kňaz vznášať.“ (3. Mojžišova 23:11)

„A napočítate si od nasledujúceho dňa po tej Sobote, odo dňa, ktorého ste doniesli snopok obeti povznášania, sedem plných týždňov to bude, až do nasledujúceho dňa po siedmej Sobote, teda napočítate päťdesiat dní a budete obetovať obilnú obeť novú Pánovi.“ (3. Mojžišova 23:15 – 16) To bol deň letnic – päťdesiaty deň. Keď v deň letnic nastalo vyliatie DUCHA SVÄTÉHO (Skutky 2), „zvázok prvotiny pšeničnej žne“ bol zviazaný a pokrstený do Tela skrze SVÄTÉHO DUCHA.

Podľa zhodujúcich sa správ Matúša, Marka, Lukáša a Jána vstal náš PÁN prvý deň týždňa (ev. Matúša 28, ev. Marka 16, ev. Lukáša 24, ev. Jána 20).

O Pavlovi máme správu, že slávil Večeru Pánovu s veriacimi v prvý deň týždňa: „A v prvý deň týždňa, keď sme sa zišli lámať chlieb...“ (Skutky 20:7)

Dokonca i mimoriadna obeť mala byť učená v prvý deň týždňa:

„V každý prvý deň týždňa nech jeden každý z vás uloží u seba odkladajúc podľa toho, ako sa komu darí, aby sa nerobili zbierky vtedy, keď prídem.“ (1. Korintským 16:2) Priame prikázanie sláviť nedeľu však v SVÄTOM PÍSME nenachádzame.

Pravda je, že BÔH ustanovil Sobotu ľudu Izraelskému ako deň odpočinku.

Pravda je, že BÔH predpovedal taktiež prvý deň týždňa.

Pravda je, že PÁN povstal v prvý deň týždňa.

Pravda je, že hovoril s učeníkmi pri Emaus rovnakého dňa.

Pravda je, že sa zjavil jedenástim učeníkom večer rovnakého dňa.

Pravda je, že sa s nimi stretol opäť, o týždeň neskôr.

Pravda je, že sa tí, ktorí uverili stretávali prvý deň týždňa.

Pravda je, že Pavol slávil VEČERU PÁNOVU v prvý deň týždňa.

Pravda je, že Židia, ktorí uverili, pokračovali v dodržiavaní Soboty tak, ako vždy predtým.

Pravda je, že Konštantín zakázal Židom dodržiavanie Soboty.

Pravda je, že Konštantín nariadil nedeľu ako deň odpočinku všetkým kresťanom.

Nie je pravda, že všetci, ktorí nedodržiavajú Sobotu, majú znamenie šelmy.

Nie je pravda, že všetci, ktorí dodržiavajú nedeľu, majú znamenie šelmy.

Nie je pravda, že dodržiavanie Soboty je pečatou BOŽOU.

Ohľadom toho neexistuje ani jedno miesto Písma. DEŇ PÁNOV nie je ani sobota ani nedeľa, ale je to hrozný deň súdu, ktorý bol oznámený v Starom a Novom Zákone. A PEČAŤOU BOŽOU je SVÄTÝ DUCH, nie deň (Efezským 1:13, 4:30, a iné). Znamenie šelmy je spojené s číslom človeka (nie dňa), ktoré je 666 (Zjavenie 13:18). Tejto téme sme sa už venovali v iných publikáciách.

Počas Tisícročného mierového kráľovstva platí Sobota opäť. „A stane sa, že od mesiaca do mesiaca a od soboty do soboty bude prichádzať každé telo, aby sa klaňalo predom mnou, hovorí Pán.“ (Izaiáš 66:23)

Je dobre známe, že náš PÁN a taktiež Pavol využili každú príležitosť, aby kázali v Sobotu Židom. Učinil by som to isté. A tak isto by som bol účastný každého zhromaždenia s našim PÁNOM po Jeho vzkriesení v prvý deň týždňa (ev. Matúša 16:2 – 9, ev. Lukáša 24:1, ev. Jána 20:19 – 26).

Celý svoj život som kázal každú Sobotu a každú nedeľu keď bola k tomu príležitosť. Ktokoľvek trvá na dodržiavaní určitého dňa, by sa mal sám seba pýtať, či nie je pod vplyvom nejakej denominácie, ktorá napríklad namiesto KRISTA činí hlavnou témou Sobotu, namiesto prijatia celého SLOVA BOŽIEHO.

BOŽIE prikázania sú určené Jeho ľudu

Keď BÔH niečo v Starom Zákone prikázal, bolo to mienené len pre Jeho zmluvný ľud Izraelský. Čo BÔH povedal v Novom Zákone je platné len pre Cirkev PÁNA JEŽIŠA KRISTA. BÔH poslal do Svojej Cirkvi apoštolov, prorokov, pastierov, učiteľov a evanjelistov (Efezským 4:11 a iné). Pre lokálne zbory PÁN určil starších a dozorcov, taktiež nazývaných biskupi, ako aj diakonov. Pre starších a diakonov je daná povinnosť byť ženatí. Podľa poriadku Stvorenia, BÔH umiestnil ženu mužovi po boku: „A PÁN BÔH riekol: Nie je dobre byť človekovi samotnému; učiním mu pomocnicu.“ (1. Mojžišova 2:18, podľa nemeckého prekladu) Ženám samotným nie sú dané žiadne priame služby ani úrady (1. Timoteovi 3, Títovi 1 a iné).

Všetky náboženstvá a všetky cirkvi môžu veriť, učiť a robiť, čokoľvek sa sami rozhodnú. Predo mnou sú dve fotografie: jedna zobrazuje 18 žien oblečených v róbach protestantsko-luteránskeho duchovenstva a iný so ženskou biskupkou, ktorá sa rozviedla so svojim manželom. Evanjelická cirkev to schvaľuje, dokonca súhlasí s homosexuálnymi partnerstvami biskupov alebo lesbickými partnerstvami žien-biskupiek, napriek tomu, že je to proti BOŽIEMU poriadku stvorenia a ešte viac proti Jeho poriadku v pláne Spasenia.

Bola postavená veľmi vážna otázka: Môže byť rozvedené manželstvo BOŽIEHO služobníka? V základe nie, pretože BÔH rozvod nenávidí. Len ak je žena zvedená satanom a ide za právnikom, pretože verí, že musí ničieť.

Prirodzene, ani ten najväčší BOŽÍ muž nemôže odvrátiť niečo, čomu ani BÔH sám nezabraňuje. Avšak bol to satan, ktorý zlákal Evu, je to vždy satan, ktorý zvädza, ktorý ničí manželstvá a rodiny, ktorý zničil rodinu Jóba, muža BOŽIEHO. Hoci PÁN BÔH sám kráčal v záhrade Eden a mal obecnosť s prvými ľudskými bytosťami v čase večera, napriek tomu, že Adam bol tiež nablízku, pretože po jej zvedení mu Eva dala ochutnať zakázaného ovocia, i tak pád nastal. Dôsledok bol konečný: smrť prišla na obe semená. Skrze zvedenie je každý taktiež vtiahnutý do duchovnej smrti. Následkom toho niektorí ľudia obetujú svoje vlastné ovocie, ako to urobil Kain, a ostatní obetujú chválu a česť BARÁNKOVI BOŽIEMU, ktorý dal seba ako obeť za nás. Obe semená oslavujú, obe obetujú, obe spievajú tie isté piesne, obe počúvajú tie isté kázania, čítajú tú istú BIBLIU, ale jedna zostáva v nepriateľstve, tá druhá v zmiernení dokonaného Spasenia.

V Jeho spasenej Cirkvi je SPASITEĽ HLAVOU: Tam má on jediný autoritu a rozhoduje. On dal rôzne služby a dary do Cirkvi, „...na zdokonaľovanie svätých ku dielu služby, na budovanie Tela KRISTOVHO, až by sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania SYNA BOŽIEHO, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti KRISTOVEJ...“ (Efezským 4:12 – 13) Preto je sú veriaci napomínaní, aby rešpektovali vodcov, „...lebo oni bdejú za vaše duše ako takí, ktorí vydadajú počet...“ (Židom 13:17)

Apoštol Pavol písal ohľadom biblickej bohoslužby: „Vaše ženy nech mlčia v zboroch, lebo sa im nedovoľuje hovoriť, ale podriaďovať sa, ako i Zákon hovorí.“ (1. Korinským 14:34) S ohľadom na zvedenie Evy ďalej vysvetľuje: „A žene nedovoľujem učiť ani vládnuť nad mužom, ale nech je ticho. Lebo Adam bol stvorený prvý, až potom Eva. Ani Adam nebol zvedený, ale žena súc zvedená dopustila sa prestúpenia.“ (1. Timoteovi 2:12 – 14) To je tvrdá reč. Kto ju môže počúvať? Kto ju môže zniest?

Bola to svätá povinnosť daná apoštolom, povedať tieto slová tým, ktorí sú časťou Cirkvi PÁNOVEJ: „Ale chcem, aby ste vedeli, že hlavou každého muža je KRISTUS a hlavou ženy muž a hlavou KRISTA BÔH.“ (1. Korinským 11:3) Potom písal: „...lebo ani nie je muž stvorený pre ženu, ale žena pre muža.“ (verš 9)

Všetko toto sa, samozrejme, nehodí do dnešného sveta, ani do žiadnej organizovanej cirkvi, ale pre nich to ani nie je určené. Už 60 rokov zaručuje nemecký zákon rovnaké práva ženám a mužom. Je to zakotvené v ústave a to je dobré a správne. Napriek tomu musíme urobiť rozdiel: jedno určuje pozemský, prirodzený život a druhé definuje čo platí pre Cirkev. Ktokoľvek nerozlišuje medzi týmito dvomi vecami, spôsobí ťažkosti sebe i iným.

Aj pri tejto téme sa potvrdzuje, že ktokoľvek je z BOHA, počuje slová BOŽIE. Náš PÁN, tak isto ako Pavol, sa odvolával späť na Starý Zákon a ukázal žene a mužovi ich právoplatné miesto, ako to bolo určené BOHOM.

Brat Branham obzvlášť kritizoval zlý zvyk niektorých veriacich žien, ktoré si maľujú tváre k nepoznaniu alebo nosia krátke nohavice na verejnosti. Ohľadom vhodného odevu často citoval 5. Mojžišovu 22:5: „Nebude na žene ničoho toho, čo patrí mužovi, ani si muž neoblečie rúcha ženy, lebo ohavnosťou je Pánu, tvojmu BOHU, každý, kto to robí.“

Pavol odkazoval späť k Starému Zákonu mnohokrát a napríklad v Rimanom 7:2 dal nasledovné pokyny: „Lebo vydatá žena je priviazaná k živému mužovi zákonom. Ale keby muž zomrel, bola by oprostená zákona muža.“

Brat Branham mimoriadne zdôrazňoval manželstvo ako BOHOM ustanovené a povedal: „**Ak by BÔH mohol dať mužovi niečo lepšie ako ženu, tak by to učinil.**“ Podrobnejšie sa touto témou zaoberal v kázani

»Manželstvo a rozvod«.

Plán Spasenia však mohol vstúpiť do platnosti len potom, keď sa stala tragédia v záhrade Eden. Hneď potom ako satan, ten starý had, zlákal a zvedol Evu, PÁN BÔH priamo tam a vtedy zaslúbil, že skrze ženu príde BOŽSKÉ semeno a rozšľiapne satanovi hlavu (1. Mojžišova 3:15).

Bôh taktiež dopustil nešťastie, ktoré spôsobil nepriateľ tu, aby mohol byť znova nastolený Božský poriadok v manželstve a Cirkvi. Ako to prikázal On Sám, SLOVO je nesené do celého sveta a uskladnený pokrm je ešte stále rozdávaný.

Distribúcia duchovného pokrmu

„PÁN mi je Pomocníkom, a nebudem sa báť. Čo mi urobí človek?“ (Židom 13:6)

Ktokoľvek si želá porozumieť, čo sa teraz deje s duchovným semenom Abraháma, musí starostlivo čítať Abrahámov, Izákov a Jakobov príbeh až ku Jozefovi, obzvlášť kapitoly 37 – 50 v 1. Mojžišovej. V kapitole 12 verš 10 čítame: „Potom povstal hlad v zemi, a Abram odišiel dolu do Egypta, aby sa tam zdržoval do času ako hosť, pretože bol veľký hlad v zemi.“ V 1. Mojžišovej 26:1 hovorí: „A povstal v zemi hlad, mimo tamtoho prvého hladu, ktorý bol za dňov Abrahámových, a Izák odišiel k Abimelechovi, kráľovi Filištínov, do Gerára.“

Jozefovi bratia ho nenávideli, pretože mal videnie o žni a snopoch. Neúspešne sa pokúsili o jeho život a neskôr ho predali za dvadsať strieborných. Ale potom prišiel hlad a Jozef otvoril sýpky a jeho bratia a celá ľudská populácia na zemi k nemu prichádzala (1. Mojžišova 41:56 – 57).

Čítajte, prosím, sami, koľko krát je slovo „potraviny“ a slovo „hlad“ zmienené v týchto kapitolách. Rovnaký Bôh, ktorý povedal skrze proroka Ámosa: „Lebo BÔH PÁN nečiní ničoho, bez toho, aby zjavil svoju tajnú radu Svojím služobníkom, prorokom.“ (Ámos 3:7, nemecký preklad), taktiež povedal: „Hľa, idú dni, hovorí BÔH PÁN, že pošlem hlad na zem, nie hlad po chlebe ani nie smäd po vode, ale hlad a smäd počuť slová PÁNOVE.“ (Ámos 8:11) Ten istý BÔH opakovane prikázal Jeho služobníkovi a prorokovi Williamovi Branhamovi uskladniť pokrm, totiž zjavené SLOVO pre tento čas. Ten istý BÔH PÁN mi povedal: „Môj služobník, príde veľký hlad, uskladni pokrm a potraviny.“

Tak iste, akože BÔH žije, PÁN ďalej povedal: „Budeš stáť v strede ľudu a rozdávať pokrm.“ Ten istý BÔH ku mne hovoril 3. decembra 1962 skrze brata Branhama a povedal: „Počkaj s rozdávaním pokrmu,

kým neobdržíš zvyšok.

Robím len to, čo mi PÁN prikázal robiť, a nechávam na každého osobne, či bude počúvať a prijímať zjavené SLOVO, alebo si namiesto toho zvolí veriť ohováraniu, ktoré je tiež v obehú. Ešte raz, bolo to jedno SLOVO, ktoré satan prekrútil. Brat Branham opakovanú hovoril o zrelom pšeničnom poli a žni a tiež o kombajne. Jeden jediný výrok bol zle vyložený z dôvodu zlej interpunkcie.

Brat Branham povedal 12. decembra 1964 v kázaní »Čas žne« nasledovné: **„Počujem príchod kombajnu. Svetová Rada – ona to oddelí.“**

Toto bolo v angličtine prepísané ako: *„Počujem príchod kombajnu, Svetovú Radu; ona to oddelí.“* Kvôli nesprávnemu prepisu vzniklo prekliate učenie, že kombajn reprezentuje zároveň antikrista i Svetovú Radu.

Bratia v posolstve by takýmto spôsobom nezhršli, ak by mi nebolo ukázané videnie prezretého pšeničného poľa a kombajnu a ak by mi PÁN sám neprikázal zožať úrodu. Počas každého SVÁTÝM DUCHOM spôsobeného prebudenia sa satan pokúsil spôsobiť skazu skrze falošnú inšpiráciu. On v tom bude pokračovať až do samého konca, až ku vytrhnutiu všetkých tých, ktorí ho rozpoznali v jeho maskovanom diele a premohli ho i s jeho taktikou. Potom bude naplnené toto miesto PÍSMÁ:

„A oni zvíťazili nad ním pre KRV BARÁNKOVU a pre slovo svojho svedectva a nemilovali svojej duše až do smrti.“ (Zjavenie 12:11)

Bez ohľadu na to, čo sa stalo, či už vraždy chlapcov pri narodení Mojžiša alebo pri narodení KRISTA, či už milión-násobné vraždy ľudu Izraela, zmluvného BOŽIEHO ľudu, alebo pokus zničiť pravú Cirkev – satan zúri proti všetkým, ktorí sú BOŽÍM vlastníctvom. Vyvolení sa nebudú zdržovať pri tom, čo robia vrahovia ľudí, vrahovia cti a vrahovia duší, ale sa budú pevne držať toho, čo činí BÔH medzi Jeho vlastnými, až kým sa nenaplní nasledovné miesto Písma:

„A povstal boj na nebi: Michal a jeho anjeli bojovali proti drakovi; a bojoval i drak a jeho anjeli. Ale nezvládali, ani ich miesto sa viac nenašlo na nebi. A zvrhnutý bol veľký drak, ten starý had, ktorý sa volá diabol a satanáš, ktorý zvodí celý svet; zvrhnutý bol na zem, a jeho anjeli boli zvrhnutí s ním. A počul som veľký hlas na nebi, ktorý hovoril: «Teraz sa stalo spasenie a moc a kráľovstvo spasením, mocou a kráľovstvom nášho BOHA a vláda vládou Jeho KRISTA, lebo je zvrhnutý žalobník našich bratov, ktorý žaloval na nich pred naším BOHOM dňom i nocou.»“ (Zjavenie 12:7 – 10)

Pápežova návšteva v Izraeli.

Medzinárodná tlač a médiá podrobne informovali o návšteve pápeža Benedikta XVI v Izraeli. Je pozoruhodné, že návšteva je len tretou návštevou nejakého pápeža v Svätej zemi. Počas jeho 11-hodinového pobytu v Jeruzaleme v roku 1964 sa pápež Pavol VI ani neprinútil vysloviť slová „*Izrael*“ alebo „*Židia*“. Až do roku 1965 nebolo katolíckou cirkvou odvolané protižidovské obvinenie, že sú vrahovia BOŽÍ, ktoré slúžilo 2000 rokov ako ospravedlnenie pre prenasledovanie Židov, masové vraždy, pogromy, vyhánanie, nútené krsty až ku holokaustu. Pápež Ján Pavol II, ktorý bol kňazom len 50 km od Osvienčimu aspoň zanechal „*otvorený list*“ adresovaný Židovskému ľudu pri jeho návšteve pri Múre nárekov v roku 2000. V ňom žiadal o odpustenie v mene jeho cirkvi za zločiny spáchané proti Židom.

Program nemeckého pápeža, od jeho príchodu 11. mája až po odchod 15. mája 2009, bol samozrejme dopredu pripravený, tak isto ako aj obsah 28 prejavov, ktoré mal na rôznych miestach. Izraelská vláda a Vatikán dosiahli dohodu, že pápež upustí od návštevy „*Siene hanby*“, kde je obraz pápeža Pia XII. Namiesto toho mal prejav v „*Sieni spomienok*“, počas ktorého bolo prítomných šesť osôb, ktoré prežili holokaust. Avšak nezmiel úlohu jeho predchodcu Pia XII počas nacistického režimu ani postoj cirkvi k holokaustu. Ani slovom sa nezmiel ani o antisemitizme, ktorý sprevádza históriu cirkvi, ani nespočetné zločiny, ktoré boli spáchané na Židoch „*v mene BOŽOM*“, a už vôbec neponúkol ospravedlnenie.

Známy týždenník »DER SPIEGEL« v čísle z 18. mája 2009 vyhodnocuje pápežovu návštevu práve na tomto pozadí, ktoré sa znova stalo témou, z veľkej časti vďaka Williamsonovi, ktorý popiera holokaust a je členom »Piovho bratstva«. V tomto článku stojí, že pápežov dialóg s islamom bol pre neho pravdepodobne ľahší, ako ten so židovstvom.

Už v roku 1947 nadviazal Vatikán diplomatické vzťahy s Egyptom, ako prvým islamským štátom, a v roku 1953 s Tureckom. Izrael musel najprv uznať OOP (Organizácia za oslobodenie Palestíny) a sľúbiť Palestíncom možnosť autonómie, predtým, ako Vatikán vôbec začal zvažovať diplomatické vzťahy v roku 1993.

Ako výsledok poslednej pápežovej návštevy oznámil v jej v posledný deň kráľ Jordánska riešenie otázky mieru na Blízkom východe:

„Alternatívou k vojne, zabíjaniu a ničeniu je riešenie s dvoma štátmi. Predpokladom k tomu je odsun Izraela k hraniciam z roka 1967. V tom prípade by mal štát Izrael plné diplomatické uznanie všetkých 57 arabských moslimských štátov.“

Faktom je, že do roku 1967 neexistoval palestínsky štát, len Zajordánsko,

ktoré patrilo k Jordánskemu kráľovstvu. V roku 1967 sa stalo časťou Izraela. Dovtedy bol Jeruzalem rozdelený: východný Jeruzalem patrilo Jordánsku, západný Izraelu.

22. mája 2009 vyhlásil izraelský predseda vlády Benjamin Netanyahu: „*Jednotný Jeruzalem je hlavné mesto Izraela. Nikdy viac nebude znova rozdelený alebo preťatý na polovicu.*“

Odkedy si BÔH vyvolil izraelský ľud ako Jeho ľud Zmluvy skrze Abraháma, Izáka a Jákoba, všetky národy boli naplnené závišťou a žiarlivosťou. Tento postoj pretrval v kresťanstve odo dní Konštantína, a v islame odo dní Mohameda, až do nášho času. Izraelu bolo vždy odopierané právo existencie ako štátu. Nie je nijaká iná krajina na zemi, žiadne hlavné mesto v celom svete, o ktorom sa hádajú toľko, ako o Izraeli a Jeruzaleme, a to v politickej i náboženskej oblasti. To vskutku súvisí s proroctvom času konca. Na konci povstanú všetky národy spoločne proti Izraelu, ale potom z nebies zasiahne BÔH Izraela.

Noviny »WESTDEUTSCHE ZEITUNG« si vybrali nasledovný nadpis ako popis návštevy amerického prezidenta Baracka Husseina Obamu v Káhire v Egypte: „*Salaam alaikum – Obama objíma islamský svet*“. Vskutku, všetky rozhovory sú v týchto dňoch o mieri, a to v priamom spojení s Jeruzalemom. Obama, ktorý až do svojich 11 rokov vyrastal ako moslim v Jakarte, kde navštevoval lokálnu mešitu, sa obrátil ku kresťanstvu – dobre si všimnite: nie ku KRISTU – nasledovaním svojej ženy Michelle. Už mesiace dopredu plánoval stretnutie s pápežom 10. júla pri príležitosti stretnutia G8 v Taliansku. On je ten správny muž pre vyjednávanie medzi kresťanmi a moslimami a spolu s pápežom Benediktom načrtnú zákon pre riešenie s dvoma štátmi.

V našom čase sa s ľudom Izraelským naplňajú biblické proroctvá a všetci ľudia s bážňou BOŽOU to musia a budú rešpektovať. „*Lebo vás poberiem z národov a zhromažďím vás zo všetkých zemí a dovediem vás do vašej zeme.*“ (Ezechiel 36:24) Toto zaslúbenie je naplnené rovno pred našimi očami. Nasledovné slová sa čoskoro stanú realitou: „*...zhromažďím aj všetky národy a zavediem ich dolu do údolia Jozafatovho a tam sa budem s nimi súdiť pre Svoj ľud a pre Svoje dedičstvo, pre Izraela, ktorého rozptýlili medzi pohanov a Moju zem si rozdelili.*“ (Joel 3:2) BÔH volá krajinu, ktorú vymedzil dvanástim kmeňom, Jeho vlastnou krajinou. Tak iste, ako že to stojí napísané, tak iste bude súdiť tých, ktorí rozdeľujú Jeho zem, a ktorí požadujú riešenie s dvoma štátmi, bez ohľadu na to, či je to prezident USA, pápež alebo hocikto iný.

Zjednotená Európa Posledná svetová ríša

Deň pred stretnutím G8 v Taliansku pápež Benedikt XVI zverejnil encykliku «Caritas in Veritate» – po slovensky *Láska v pravde*. Stretnutie krajín G8 bolo, samozrejme, hlavne o finančnej a ekonomickej kríze. Na zvládnutie tejto krízy pápež v encyklike navrhuje «*Svetovú politickú autoritu*». Všetko zlyhalo, dokonca aj OSN, preto už viac nejde len o «*Nový svetový poriadok*», ale o «*Svetovú politickú autoritu*». Všetci sú pozvaní, dokonca i Rusko, krajina, na ktorú Európska Únia spolieha v 75 % svojich energetických dodávok.

Keď 1. januára 2010 vstúpi do platnosti Lisabonská zmluva, bude po prvýkrát volený prezident Európskej rady. Jeho volebné obdobie má byť dlhé dva a pol roka. Každý národ, malý či veľký, bude mať komisára. Komisári volia „*vysokého zástupcu pre zahraničné otázky*“, ktorý bude plniť povinnosti ministra zahraničných vecí Európy. Avšak požiadavky Benedikta XVI idú oveľa ďalej. «*Svetová politická autorita*» bude vykonávať svoju moc na všetkých úrovniach – náboženskej, politickej a ekonomickej. Aj v tom poznávame, ako sa proroctvo o čase konca napĺňa a je čoraz zreteľnejšie.

Zhrnutie

V priamej zodpovednosti pred BOHOM musia byť povedané ešte niektoré ďalšie veci. Práve som znova dočítal dve kázania s názvom »*Konať BOHU službu bez toho, aby to bola Jeho vôľa*« z 18. júla a 27. novembra 1965 a prišiel som k záveru, že to, o čo sa tu jedná, nie sú príklady, ktoré zmienil brat Branham, totiž Balám, Kóre, Janes a Jambres a iní, ale hlboká lekcia, ktorú si z toho musíme vziať. Keď chcel Dávid priniesť Truhlu Zmluvy do Jeruzalema bez toho, aby bol tým poverený Pánom, voly zastali a Uza, snažiac sa zachrániť Truhlu Zmluvy, musel zomrieť.

My by sme mu pravdepodobne ďakovali za to, že bol v pravý moment na pravom mieste a učinil správnu vec. BÔH ho však za to nepochválil, ale odsúdil smrťou. Prečo? Pretože On Sám dal príkaz, aby Truhla Zmluvy bola prenesená jedine kňazmi z kmeňa Léviho (5. Mojžišova 10). Aká mocná lekcia!

Teraz sa nejedná o nový program, ani nový voz, ani o nové zjavenie, ale o to, aby muži BOŽÍ, ktorí sú Ním povolani, niesli Slová Jeho Zmluvy. Vidíme to obzvlášť u Jozueho v kapitole 3, keď prekročili rieku Jordán, a v kapitole 6, keď padli múry Jericha. Len ak sú všetky veci konané presne podľa Slova a poverenia BOŽIEHO, tak je nm zaručené BOŽIE víťazstvo, keď vstúpime, aby sme vzali do vlastníctva Zaslúbenú zem.

Aké sú lekcie, ktoré sa učíme zo svedectiev vo SVÄTOM PÍSME a z príkladov

zmienených bratom Branhamom? Mojžiš a všetci proroci mali priame poverenie. Ak hľadáme na Nový Zákon, Ján Krstiteľ mal priame poverenie. Apoštol Peter mal tiež zvláštne poverenie, a apoštol Pavol mal mimoriadne poverenie, ktoré poslúžilo, aby bolo evanjelium prinesené národom (2. Timoteovi 4:17). Bolo to časťou jeho poverenia. Pozrime sa na kľúčové slovo „poslať“, ktoré je súčasťou pravého povolania.

„A ako im má niekto kázať, bez toho, aby bol k tomu poslaný?“ (Rimanom 10:15, nemecký preklad)

„Tak teraz poď a pošlem ťa k faraonovi...“ (2. Mojžišova 3:10)

„Takto povieš synom Izraelovým: »JA SOM« ma pošlal ku vám... “ (2. Mojžišova 3:14b)

„Potom som počul hlas PÁNOV, ktorý hovoril: «Koho pošlem, a kto nám pôjde?» Vtedy som povedal: «Hľa, tu som, pošli ma.»“ (Izaiáš 6:8)

„A PÁN mi riekol: «Nepovedz: Som dieťa! Ale ku komukoľvek ťa pošlem, pôjdeš, a všetko, čokoľvek ti prikážem, budeš hovoriť.»“ (Jeremiáš 1:7)

„Hľa, posielam svojho anjela, a upraví cestu pred mojou tvárou.“ (Malachiáš 3:1)

„Hľa, ja vám pošlem proroka Eliáša, prv ako príde DEŇ PÁNOV, veľký a strašný.“ (Malachiáš 4:5)

Brat Branham mocne zdôrazňoval nasledovné a z jeho slov je cítiť absolútne: „**Bôh nikdy nemení Svoju myseľ. Jeho prvé rozhodnutie je dokonalé a správne.**“ (kázanie z 27. novembra 1965)

Popieranie poverenia, ktoré vyslovil Sám Najvyšší počuteľným a jasným hlasom môže byť porovnané napľuvaním do Jeho tváre a obvinením Ho z omylnosti. Je možné, že niekto, kto bol povolaný do konkrétnej služby musí obstáť v skúškach ako nikto iný. Avšak tvrdenie, že aj keď je povolanie pravé a pravdivé, už viac nemôže pokračovať vo svojej službe je taktiež bohorúhavým výrokom.

BOŽIE pôvodné rozhodnutie zostáva na celú večnosť. Ani raz Svoje rozhodnutie nezmenil. Dávid je toho najlepším príkladom. Mal syna Absolóna, ktorý mal troch synov a dcéru, a bol zodpovedný za to, že Dávid musel opustiť Jeruzalem. Podarilo sa mu dostať najdôležitejších ľudí pod svoj vplyv a prehlásil sa za kráľa. Popri tom bol Dávid ohováraný a Šimej ho dokonca prekliat a hádzal na neho kamene, ale Dávid sa šiel ďalej, plačúc uprostred všetkého opovrhovania. Trápenie, ktoré mu spôsobil jeho syn bolo kruté. Ale potom prišla chvíľa, keď Dávid zaujal svoje právoplatné miesto tak, ako to bolo pre neho BOHOM určené. Všetky ostatné veci boli len skúšky.

Mohol dokonca povedať: „*Nechajte ho, nech zlorečí, lebo PÁN mu to kázal.*“ (2. Samuelova 16:11) KRISTUS, SYN DÁVIDOV sa dokonca modlil: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia!*“

Ohováranie – „*či neviete, čo učinil môj otec?*“ – už viac nemalo žiadny účinok. Čokoľvek BÔH rozhodne je dokonalé a zostáva na veky a KRISTUS, náš PÁN je nazývaný SYNOM DÁVIDA dokonca aj v úplne poslednej kapitole BIBLIE. Tvrdenie, žeby BÔH vzal spať povolanie alebo poverenie je umyselné bohorúhanie.

Ak by BÔH nemal priamy plán v našom čase, ktorý je najdôležitejším časom v tomto 6000-ročnom období, a všetci ľudia by mohli robiť čokoľvek by chceli, tak by sme sa ocitli späť v čase Sudcov, keď robil každý ako sa mu páčilo. Tak to nikdy nesmie byť.

BÔH proroka zaslúbil a poslal. BÔH zaslúbil, že posolstvo, ktoré mu bude dané predíde druhý príchod KRISTA. BÔH Sám sa postaral o to, že som v rokoch 1955 – 1965 tohoto muža BOŽIEHO osobne poznal. Zachoval som si 21 listov z týchto rokov. BÔH Sám to viedol takým spôsobom, že mi bola daná prednosť byť svedkom nadprirodzených vecí, ktoré sa diali v jeho zhromaždeniach.

V roku 1958 som z BOŽEJ milosti poznal jeho povolanie a poverenie v pláne Spasenia. V roku 1962 videl videnie a povedal mi o BOŽSKOM povolaní, a o kázaní Slova a vydávaní duchovného pokrmu. V apríli 1966, večer smutného dňa jeho pohrebu, mi drahý PÁN pripomenul slová, aby som išiel od mesta k mestu: „***Teraz prišiel čas vziať posolstvo do celého sveta.***“ S Božou pomocou som to odvtedy vždy činil so všetkým možným úsilím.

Ten, ktorý povedal, „***Pošlem ťa do iných miest***“, vedel čo robí a milióny ľudí počuli z mojich pier Jeho SLOVO.

Teraz prichádzame k vážnej otázke, ktorá je opakovane kladená: Bol nejaký iný evanjelista v čase brata Branhama, ktorý ma rovnaké povolanie a poverenie? NIE! Avšak bolo mnoho imitátorov. Nasledujúca otázka znie: Je niekto iný na zemi, kto počul všetko prenikajúci hlas PÁNA v jeho rodnej reči a takto prijal priame poverenie podľa BOŽIEHO plánu Spasenia? Na túto otázku nemôžem odpovedať. Mala by byť kladená každému bratovi, ktorý cestuje do rôznych krajín a miest, aby kázal. Ak neexistuje priame povolanie, istá je nasledovná otázka:

Kto týchto bratov poveril? Stačí že majú doláre – či už austrálske, novozélandské, kanadské alebo americké? Ako môžu byť podľa SLOVA BOŽIEHO a podľa toho čo povedal brat Branham zaradení, ak vlastne neprijali BOŽSKÉ povolanie a poverenie? Alebo sa tu naplňa to, čo brat Branham povedal: Konať BOHU službu bez toho, aby to bola Jeho vôľa?

Prišiel čas, aby bolo biblické posolstvo času konca kázané v priamej vôli

BOŽEJ, tak aby BOŽÍ ľud mohol byť vedený do dokonalej vôle BOŽEJ. Každý sa musí rozhodnúť kde stojí, musíme byť na BOŽEJ strane aby sme mohli byť účastní na tom, čo sa teraz deje s Cirkvou Nevesty. Len tam, kde je BOŽIE SLOVO konečnou autoritou na veky pominú všetky falošné učenia, uvádzanie do omylov a výklady. Cirkev JEŽIŠA KRISTA musí byť teraz privedená späť do správneho kroku, a to je možné len ak sme v súlade so SLOVOM BOŽÍM. V našom čase existuje BOŽSKÉ poverenie a SLOVO, ktoré nám bolo zverené dokoná k čomu bolo poslané.

„Lebo PÁN povstane ako na vrchu Peracím, bude zúriť ako v údolí v Gibeone, aby učinil Svoje dielo, Svoje podivné dielo; aby vykonal svoju robotu, svoju čudnú robotu.“ (Izaiáš 28:21)

„Lebo skazu, a rýchlu, vykoná v spravodlivosti; lebo záhubu, rýchlu, učini PÁN na zemi.“ (Rimanom 9:28)

„...ktorého hlas vtedy pohl zemou, a teraz zaslúbil a povedal: Ja ešte raz zatrasiem nie len zemou, ale aj nebom.“ (Židom 12:26)

Nech vás PÁN všetkých bohato požehná.

Z príkazu BOŽIEHO pôsobiaci

Bro. Frank

Fotografia ukazuje zhromaždenie v Rumunsku, 23. augusta 2009. Niekoľko tisíc veriacich v biblické posolstvo času konca sa zhromaždilo aby počuli pravé Slovo a boli požehnaní.

Zhromaždenie na Madagaskare, 16. augusta 2009

Zhromaždenie v Johannesburgu, 17. augusta 2009

Copyright: Ewald Frank, Krefeld, Nemecko

Kontakt

Slobodná Ľudová Misia

I. Krasku 18, 91705, Trnava

internet: www.misia.sk

email: info@misia.sk

telefón

Orange: 0905 414 701

T-Mobile: 0910 368 473

Pevná linka: 033 5342 991